

[Niels Helveg Petersen.]

Københavns amt specielt. Hvis vi ikke tager drastiske skridt i forhold til Københavns amt, så kan man ikke få nogen kommunal udligning.

Jeg kunne forstå, hvis socialdemokratiet i forlængelse af de synspunkter, vi har hørt fra socialdemokratiet i dag og i sidste uge, havde presset på for at udnytte de muligheder, der lå i systemet, for at skabe en stærkere udligning, men det har jo ikke været tilfældet, og jeg har snarest dannet mig den opfattelse, at socialdemokratiet i denne sag for enhver pris har villet forhindre at lægge sig ud med nogen. Man har beklaget mangelen på udligning, og man har samtidig beklaget, at hovedstadsområdet blev ramt for hårdt.

Jeg vil også gerne gøre den bemærkning specielt om skattegrundlagstilskuddet til sekundærkommunerne eller amtskommunerne, at det jo også er en ordning, der har betydning for det primærkommunale skattetryk. Det er ikke noget, der er frit i luften svævende. Det vil få betydning for den enkelte kommunes udskrivning af skatter. Det ligger allerede i det nuværende system for, hvorledes amtskommunerne tilvejebringer deres midler ved direkte udskrivning på de enkelte primærkommuner, og det ligger selvfølgelig også mere indirekte i hele sagens natur.

I den forbindelse skal jeg gøre nogle flere bemærkninger om den skitse til en overgangsløsning, som socialdemokratiet har præsenteret. Det er — indtil videre — en skitse uden streger. Der er ikke beløb på, og det er sådan set det, det drejer sig om. Når man foreslår en midlertidig overgangsordning, som formentlig må skulle få virkning i hvert fald i en vis årrække, så kunne man godt have gjort os andre den tjeneste at fortælle, hvor mange kroner og øre der var knyttet til denne ordning. Den manglende oplysning om, hvor mange penge der er knyttet til ordningen, gør i hvert fald, at jeg for mit vedkommende indtil videre vil betragte det beløb, som er angivet, som nul. Jeg synes ikke, at socialdemokratiet rigtig kan være bekendt over for os andre, når vi skal vurdere socialdemokratiske intentioner i denne lovgivning, at undlade at opgive prisen for det forslag, man her har stillet. Jeg forstår meget vel, at det kan være pinefuldt oven

på de øvrige udgiftskrævende forslag, man har stillet, at skulle lægge endnu ét, men jeg kan alligevel ikke undlade at bemærke, at det forekommer mig at være det rigtigste lovgivningsmæssigt, hvis det store oppositionsparti ydede den service over for os andre, over for befolkningen, at sætte beløb på hvad man har foreslået.

Det, der gør det ønskeligt nu at gennemføre en ændret byrdefordeling, har jo nær sammenhæng med den ændring af den kommunale struktur, som gennemføres i disse år. Det har en, skal vi sige meget direkte sammenhæng derved, at hele udligningssystemet med de generelle tilskud bygger på en kommunal model med 276 primærkommuner. Men det har også den meget væsentlige sammenhæng, at man næppe kunne forestille sig en nedsættelse eller en væsentlig nedsættelse af refusionsprocenter, hvis vi fortsat havde en kommunal struktur med omkring 1.400 mindre kommuner. Jeg ville frygte, at i så fald ville en nedsættelse og ændring i refusionssystemet føre til for store forskelligheder, i hvert fald hvis det ikke blev fulgt op med ganske andre forholdsregler, end man hidtil har villet tage.

Forudsætningerne for at gennemføre en nedsættelse af refusionsprocenterne på de store områder og den administrative forenkling, der ligger i afskaffelse af refusionerne på de små områder, er den nye kommunestruktur, som gror frem, og jeg tror nok, at man i diskussioner om disse sager skal være opmærksom på, at det er en ny type primærkommuner, der herved kommer frem. Det er store, stærke primærkommuner, som det nok kan lønne sig at stille mere frit i forhold til deres opgaver, og det er jo det, man tilstræber med kommunalreformen og hermed også med byrdefordelingsreformen. Kommunerne vil blive mere frit stillet over for opgaverne end hidtil, dels ved nedsættelsen af refusionssatserne på de store områder, dels ved afskaffelse af smårefusionerne. Man erstatter dette med ydelse af generelle, objektive tilskud, som ikke er øremærkede til anvendelse til bestemte formål.

Dermed er vi fremme ved andet led i målsætningen for byrdefordelingsreformen, som er at skabe en større harmoni imellem kompetence og ansvar. Jeg har bemærket mig, at socialdemokratiet ikke i sit oplæg eller sin skitse synes at lægge nogen særlig vægt